

βροχάρεις ἐπίθ. Θράκ. (Φανάρ.) Κύθν. — Λεξ. Βλαστ. 359, 367 Δημητρ. βρουχάρ'ς Ἰμβρ. Θηλ. βροχαρῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 359. βρουχαρῆς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρεις. Τὸ θηλ. βροχαρῆς καὶ παρὰ Σομ.

Α) Ἐπιθετικ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ, ὁ τείνων πρὸς βροχήν, βροχερός Θράκ. (Φανάρ.) Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. 359 Δημητρ.: Βροχάρεις καιρός Λεξ. Βλαστ. Βροχάρ'ς μῆνας Ἰμβ. 359 Μέρα βροχαρῆς Ἀπύρανθ. || Γνωμ.

Ὁ Φλεβάρης ὁ βροχάρης καὶ ὁ Μάρτις ποῦ 'ναι γδάρτης Λεξ. Δημητρ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ μὴν Νοέμβριος Λεξ. Βλαστ. 367. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατώνω, μετοχ. 2 γ. 2) Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ τὴν ὀγδόην Μαΐου ἐορταζόμενος, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην βρέχει Κύθν. 3) Θηλ. βροχαρῆς, βροχερά ἡμέρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 359: "Ὅτι νά 'ναι βροχαρῆς, κάθομαι μέσ' 'ς τὸ σπῖτι Ἀπύρανθ. Σήμ-μερι ἦτο βροχαρῆς Χίος.

Πβ. βροχᾶτος, βροχερινός, βροχερός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχάρισμα τό, ἀμάρτ. βρουχάρισμα Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχαρίζω.

Τὸ νά συλλαμβάνη κάνεις ἢ νά ἀπαγχονίζῃ διὰ βρόχου ζῷα ἢ πτηνά.

βροχᾶτος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βροχερός, ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ.

Νά 'ταν τὰ Φῶτα φωτεινὰ καὶ ἡ Λαμπρὴ βροχάτη (εὐχή τῶν γεωργῶν ἵνα ἐπικρατήσῃ κατὰ τὰς ἐορτάς αὐτὰς ὁ εὐνοϊκὸς καιρὸς καὶ οὕτω εὐδοκιμήσουν τὰ σπαρτά). Πβ. βροχάρεις, βροχερινός, βροχερός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχῆς ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (III), καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

Ποσὸν ὕγρου ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα: Ἡπια μὲν βροχῆς. Συνών. βουληματῆς, βρόξι, βρόχος (III), γουλῆς, ρουφηξῆς.

βροχερινός ἐπίθ. ἀμάρτ. βροχερ'νός Ἡπ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροχερός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2,114 κῆξ.

1) Ὁ ἐκ τῆς βροχῆς προερχόμενος Κέρκ.: Νερὸ βροχερ'νό. 2) Βροχερός Ἡπ. Κέρκ.: Ἄσμ.

Νά 'ταν ἡμέρα βροχερ'νὴ κ' ἡ νύχτα χιονισμένη Ἡπ. Πβ. βροχαδερός, βροχάρεις.

βροχερόνερο τό, Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροχερός καὶ τοῦ οὐσ. νερό

Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς. Συνών. βροχόνερο.

βροχερός ἐπίθ. κοιν. βρουχιρός βόρ. ἰδιώμ. βροχερός Πόντ. (Οἶν.) Κύπρ. βροχτερός Κύπρ. βρεσερός Μεγίστ. φροχερός Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ἐπὶ χρονικῶν περιόδων ἢ ἀτμοσφαιρικῶν καταστάσεων, καθ' ὅς διαρκῶς ἢ ἐκ διαλειμάτων βρέχει ἔνθ' ἂν.: Βροχερός καιρὸς - μῆνας - χειμῶνας κττ. Βροχερὴ μέρα. Βροχερὸ κλίμα κοιν. || Γνωμ.

Καὶ τὰ Φῶτα βροχερὰ καὶ τὸ Πάσχα βροχερὸ Θεσσ. Πελοπ. (Οἶν.) Ἄν ἔχωμε Φῶτα φωτερά, τότε θά 'χωμε καὶ Λαμπρὴ φροχερὴ Χίος || Παροιμ.

Ἐτυχε ἡ μέρα βροχερὴ κ' ἡ νύχτα χιονισμένη (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι πάντοτε ἀποτυγχάνουν) Αἴγιν. Πβ. βροχαδερός, βροχανός, βροχάρεις, βροχᾶτος, βροχερινός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) βρουχὴ βόρ. ἰδιώμ. βουουχὴ Σαμοθρ. βροδὴ Ἀσιυτ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Κύπρ. Καπ. (Σιλ.) βρεδὴ Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Τραπ. Χαλδ.) βρεσὴ Μεγίστ. βρόχη Κῶς Πάτρ. Πελοπ. (Γορτυν.) βρόχα Πελοπ. (Γορτυν. Κυνοῦρ. Μαντιν.) βροχὸς ὁ, Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Ποτάμ. Σινασσ.) βρεχὸς Καπ. (Ἀνακ. Μισθ. Ποτάμ. Σιλ. Σινασσ. Φάρας.) βρεχὸ Καπ. (Φερτ.) βρόχος Στερελλ. (Ναύπακτ.) βρέχο Τσακων. βροχὸς τό, Καπ. (Ἀραβάν.) Πληθ. βροχάδες Πελοπ. (Κλουτσιτοχ. Κορινθ.) Κρήτ. Κύθν. — ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 639 βροχάδες Τσακων. βροχάντας τὰ, Πόντ. (Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) βρεχάντας Καπ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βροχή. Ὁ τύπ. βρόχη κατὰ τὸ στέγνη, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 135. Τὸ βρόχα κατὰ τὸ ξέρα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 135. Τὸ βρόχος κατὰ τὸ ἥλιος. Τὸ βρεδὴ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 1,240 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 29.

1) Τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ σταγόνας πίπτον ὕδωρ κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Ποτάμ. Σιλ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βροχὴ δυνατὴ - μεγάλη - ψιλὴ - σιγανὴ κττ. Βροχὴ ἀνοιξιάντικη - καλοκαιρινὴ - χειμωνιάτικη κττ. || Φρ. Ἡλιος ἡ βροχὴ (ἐπὶ τῶν παιδιῶν, ὅταν πρόκειται νά ὀρισθῇ ποῖος θά παίξῃ πρῶτος, λαμβάνει εἰς τῶν παιζόντων μικρὸν ὀστρακὸν ἢ λίθον καὶ πτύει εἰς τὴν ἑτέραν πλευράν, ἔπειτα ἐρωτᾷ διὰ τῆς φράσεως ἥλιος ἡ βροχὴ, καὶ τὸ ρίπτει πρὸς τὰ ἄνω περιστροφικῶς, κερδίζει δὲ ἐκεῖνος ὁ ὅποιος, ἐπιτυγχάνει τὴν ὄψιν, τὴν ὁποίαν καθώρισε καὶ τὴν ὁποίαν θά ἐμφανίσῃ ὁ λίθος πεσὼν εἰς τὸ ἔδαφος) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Ἀρν. κ. ἄ.) Πελοπ. (Γορτυν.) Ξέρα ἡ βρόχα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. || Παροιμ.

Ἐφ' ἑν ἀπὸν τῇ βρεσῇ τσ' ἐπ-πεσε 'ς τὴν χολέτρα (ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κακοῦ εἰς ἄλλο περιπιπτόντων. χολέτρα = ὕδρορρόη τῆς στέγης) Μεγίστ. Βροδὴ κ' ἀέρας ἔτον (ἐπὶ παροδικῆς λογομαχίας) Κερασ. Βρουχὴ πηρασμέν' κάππα δὲ χρειάζιτι Μακεδ. (Νάουσα.) Τὸν ἀγαπάει σὰν τὴ βροχὴ 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τῶν διακειμένων λίαν δυσμενῶς πρὸς τινα) Ἡπ. || Ἄσμ.

Τοῦ πέφτουν βόλγα σὰ βροχὴ, κανόνια σὰ χαλάζι, τρεῖς μπάλες τοῦ ἐρρίζανε, πικρὲς φαρμακωμένες ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 57.

Ἄς τὰ ριζοβούνα τ' Ἀχονοῦ πολὺς καπνὸς κ' ἀντάρα, μὴτ' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ μὴτ' ἀπὸ τὲς βροχάδες ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 639.

2) Ἐπιρρηματ. ὡς βροχὴ, βροχηδὸν κοιν.: Πέφτουν τὰ βόλγα - οἱ σφαῖρες βροχὴ κοιν. Πέφτουν βροχὴ οἱ ἐλαῖες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βροχὴ ἐπέφτανε ἀπάνου μας οἱ πέτρες Κεφαλλ. || Φρ. Βροχὴ πὰν τὰ μάτια μου (δακρύζουν βροχηδὸν) πολλαχ. || Ἄσμ.

Παίρνω τὸ ἔρημο στρατί, πὰν τὰ ματάκια μου βροχὴ, τὸ στρατί, τὸ μονοπάτι, βάσανα πῶχ' ἡ-ῖ-ἀγάπη Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Κ₂ ἀπὲ ν' ἀκούσης πόλεμος καὶ κλέφτικο ντουφέκι,
βροχή τὸ λειανοντούφεκο, τὰ βόλγα σὰ χαλάζι
ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. Δημοτ. 611.

βροχήσιος ἐπίθ. πολλαχ. βροχίσιους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἐκ βροχῆς προερχόμενος ἔνθ' ἀν.: Νερὸ βροχίσιος.
Συνών. βροχικός, βρόχινος.

-**βρόχι** κατάλ. παραγωγικὴ Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή. Ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Λεξικογρ.
Ἀρχ. 6 (1923) 265.

Δι' αὐτῆς ὡς δευτέρου συνθετικοῦ σχηματίζονται οὐ-
σιαστικά δηλοῦντα πλησμονὴν τῆς σημασίας τοῦ πρῶ-
του, οἷον: γυναικοβρόχι, δασκαλοβρόχι, μελισσοβρόχι, νε-
ροβρόχι, ξυλοβρόχι κττ.

βρόχι (I) τό, Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

Ὁ λάρυγξ: Ἀπαξ ἔφαγα κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ βρόχι μου
Θράκ. (Περίστασ.)

βρόχι (II) τό, βρόχιος Ρόδ. βρόδιος Ρόδ. βρόχι
σύνηθ. βρόχ' Ἡπ. (Ἀργ. Ζαγόρ.) Λήμν. Μακεδ. (Σιάτ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρόσι Μεγίστ. φρούσι Ἀνδρ. Ρόδ.
(Ἀπολακ.) χρούσι Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀβρόχ' Θεσσ.
(Καρδίτσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βρόχιον.

1) Μικρὸς βρόχος, θηλειὰ ἐκ τριχῶν οὐράς ἵππου ἢ
ἐκ λεπτοῦ καὶ στερεοῦ νήματος ἢ ἐκ σύρματος, διὰ τῆς
ὁποίας συλλαμβάνουν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνὰ ἢ μικρὰ
ζῶα σύνηθ. β) Δίκτυον πρὸς σύλληψιν ἰχθύων Θεσσ.
(Ἀϊβάν.) Μακεδ. (Σισάν.) || Ἄσμ.

Ρίχνει τὰ βρόχια 'ς τὸ γιᾶλό, τὰ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους
Σισάν. γ) Θηλειὰ ἀπὸ στάχυν προσδενομένη εἰς τὸ
σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι δεμένα τὰ ἄλογα κατὰ τὸν
ἄλωνισμὸν ἀπὸ τὸν στοιχηρὸν στῦλον εἰς τὸ ἄλῳνι Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.) 2) Συνεκδ. παγίς,
διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνονται πτηνὰ σύνηθ.: Στήνω
βρόχια, πολλαχ. Ἐπιακα ἔνα γόσσυφα μὲ τὸ βρόχι Εὐβ.
(Κουρ.) || Φρ. Τὸν ἔπιασε 'ς τὰ βρόχια της (ἐπὶ γυναικὸς
ἢ ὁποία κατακτᾷ ἄνδρα) σύνηθ. Τὸν ἔβαλε 'ς τὰ βρόχια
(συνών. τῇ προηγούμεν.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πιάστηκε 'ς τὰ
βρόχια (ἐνυμφεύθη) πολλαχ. Ἐπισι 'ς τὰ βρόχια μ'
(ἔπιασε, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου) Σάμ. || Γνωμ.

Χουρὶς νὰ θέλῃ οὐ Θιὸς οὔτι πουλλὶ 'ς τοὺ βρόχι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μπαίν' καὶ τὸ
πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι Ἡπ. || Ἄσμ.

Θὰ στήσ' ἀβρόχι 'ς τὰ βουνὰ κι ἀντίβρουχον 'ς τοὺς
[κάμπους]

κ' ἔνα μεγάλ' ἀντίβρουχον μέσ' τοῖς κρονοβρυσούλλας
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Μ' ἐγέλασαν, μ' ἐπλάνεψαν, σάν τὸ πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι
Ἡπ.

Γιὰ σῶπα σῶπα, πέρδικα, καὶ μὴν πολυκανχειόσαι,
θὰ στήσω βρόχια 'ς τὰ βουνὰ καὶ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους,
τὰ δίχτυα τὰ μεταξωτὰ σὲ μαρμαρένγα βρούσι

Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχάδα (II).

3) Τὸ εἰς τὸ μέσον τῆς κάτω πέτρας τοῦ μύλου προσ-
ηρμοσμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὀπήν, διὰ μέσου τῆς
ὁποίας διέρχεται καὶ περιστρέφεται ὁ ἄξων τοῦ μύλου
Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν.

(Λακων. Ὀλυμπ.) 4) Τεμάχιον ξύλου χονδροῦ τιθέμε-
νον μεταξὺ τῆς κατὰ μῆκος τῆς στέγης μεγάλης δοκοῦ
καὶ τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οἰκίας
στύλου Ρόδ. 5) Σιδηροῦν ἢ λίθινον ὑποστήριγμα τοῦ
ἐξώστου τῆς οἰκίας Ἀνδρ.

βροχιά ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Βρόχι (II) 2, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Στένω πλακιά, στένω βροχιά νὰ πιάσω τὰ περδίκια,
μηδὲ λαγούδιν ἔπιασα μηδὲ περδίκιν εἶδα

(πλακιά=πλάκα τὴν ὁποῖαν στήνουν εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς
σύλληψιν λαγῶν ἢ πτηνῶν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρο-
χάδα (II).

βροχιάζω (I) ἀμαρτ. βροδιάζω Κύπρ. βρονχιά-
ζου Θράκ. (Τζετ. Τσανδ.) βρονδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή.

1) Ὑγραίνω ἔνθ' ἀν.: Βρονχιάζω τὸ λ'νάρ' (ρίπτω τὸ
λινάρι μέσα εἰς τὸ ρέμα διὰ νὰ σαπίσῃ καὶ τὸ σκεπάζω
μὲ ἄμμον καὶ χῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ
ξηραίνει) Τζετ. Τσανδ. 2) Προσλαμβάνω δυσάρεστον
ὁσμὴν, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν τοῦτο παραμείνῃ πολλὰς
ἡμέρας ἐντὸς δοχείου ἢ κοιλώματος τοῦ ἐδάφους Κύπρ.:
Τὸ νερὸν ἐβρόδιάσεν. Νερὸν βροδιάσμενον. 3) Εὐρωτιῶ
Κύπρ.: Τὸ κολόκιν ἐβρόδιάσε (κολόκιν=τὸ κολοκύθι).
Συνών. βρουχιάζω, μουνχλιάζω.

βροχιάζω (II) Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Οἶν. Σουδεν.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.
172. Πρω.Δημητρ. βροχιάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρου-
χιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Μάν. Οἶν. Σουδεν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Βλαστ. 172 Πρω.Δημητρ.: Βρο-
χιάζου μὲ τ' ἀπόχι ἀρδύκμα (ὀρτύκμα) Κίτ. Μάν. Βροχιάζω
τὸ βόδι Σουδεν. || Ἄσμ.

Μὰ 'ὦ πλυνὰ κ' ἐπόπλυνὰ κ' ἤθελε νὰ διαείρω,
μὰ βρόχιασέ μ' ὁ κυνηγὸς καὶ δὲ βορῶ νὰ φύω
(διαείρω=ἐπιστρέψω) Ἀπύρανθ.

Τὴν πέρδικα τὴν πλουμιστὴ δὲ μουρῶ νὰ τὴ βρονχιάσου
Αἰτωλ. Συνών. βροχαρίζω 1, βροχίζω (II). βροχο-
πιάνω. 2) Κάμνω τινὰ ὑποχείριον Λεξ. Αἰν.

βροχιανὸς ἐπίθ. Σύμ. βροδιανὸς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιανός.

Βροχερός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Βροδιανὴ μέρα Ρόδ.

βρόχιασμα (I) τό, Θράκ. (Τσανδ.)—Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (I).

Ἡ πρᾶξις τοῦ βροχιάζειν (I) 1, ὁ ἰδ.

βρόχιασμα (II) τό, Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (II).

Ἡ σύλληψις διὰ βρόχου.

βροχίδα (I) ἢ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Βρονταλίδα, ὁ ἰδ.

βροχίδα (II) ἢ, Ἡπ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,365—Λεξ. Βλαστ. 385' βρονχίδα
Θράκ. (Αἰν.)

